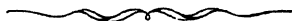

Istandniku poeg.

S u t u s t u s

Põhja-Ameerika orja sõjast.

Tallinnas.

Trükitud H. Mathiesen'i Kirjadega.

Дозволено цензурою. — Дерить, 11-го Ноября 1891 г.

Печатано въ типографіи Г. Матизена.
Никольская улица, д. № 23.

Esimene peatük.

Kaks põgenejad.

Kuule, kuida mühiseb torm ja
laenetau jõgi pimedal õõl.

Armas lewade, sa ligistab end,
armas lewade, sa ligistab end!

Kange fuur marune ilm, mis lewade ligistamist ette-
kuulutas, oli aastal 1852 Ohio jõe kängeste üles paistu-
tanud, nii et ta mürisedes üle oma kallaste tormas,
ehk wahutades wastu kõrgeid kalju kaldaid ülesse wis-
kas. Oli õhtune aeg. Üks üksik paadimehe majakene,
mõnedest aedadest ümber piiratud, seisis weel peaaegu
a metsaga kaetud laandes. Üle tema painutasi-
endid uhkeste ühe suure wägema puu ladwad.
Et madalast afnast tungis tulekuma wälja, üks
tribus, et sell' majal ka elanikud sees olivad.
A mees istus ühe tamme puust lihtsa laua ääres
aitsetas. Tema nägu oli kortsus, ja nagu näha
tuule ja tormiga harjunud, ometigi paistis paksu
ju karwade alt üks truu südamelik filmade paar
a, mis ühe naisterahwa liigutamist hoolega tähele

pani, kes sellega tegevuses oli, õhtu sööki valmistada.

„Baha ilm näitab järele andma, Sara,“ ütles paadimees, „ometigi ei saa Ohio enne homme lõunat wagusaks jääma. Wõin kihla wedada, et mull lähema kaheksa päewa sees seie aetawa furnu kehadega tegemist saab olema, mis jõeale ohwriks on langenud!“

Raisterahwas pööras näu, mis täis kohutust wälja näitas, rääkia poole.

„Seda ei saa ma enam wälja pidama, Noel,“ ütles ta, „sa tead misjuguft piina ma wälja kannatama pean, kui ma tean, et üks furnu jälle meie katukse all saab olema.“

„Tühi lori,“ wastas paadimees. „Ma pean praegu oma kohut täitma,“ lisas ta wähe aja pärast juurde, „ma ei wõi ometi eluta kehad, mis ma oma ameti juurdes trehwan nägema, mitte ujuda lasma, kui oleksiwad need puu tüfid olema. Oli mulle niisammu esialgu wastu meelt see asi.“

„Mina ütlen sulle, Noel, et ma iialgi sellega ära harjuma ei saa!“ hüüdis Sara. „Tussuma südamega mõtlen ma selle peale tagasi, mis neljateistkümnepäewa eest oli, kui sa mind kutsusid, ma pidada sind aitama tulema, seda keha maale kandma, mis sa wälja olid püüdnud.“

„On mulle kena tüff raha sisse toonud, see istandnik,“ wastas Noel. „Wiiskümme dollarid ei ole mitte weikene asi.“

„Kas ja ei ütelnud mitte, et arvata on, et üks kättemaksmise himuline neegriori jeda meest surmanud ja siis Ohiosse wiskanud?“ küsis Sara kelle kohutus juba taganema hakkas.

„Nõnda'p see on,“ wastas paadimees. Kui teda tema sugulased, kes tulivad, et tema keha ära wiia, läbiotsisivad, leiti tema rind ühest püssi kuulist läbi puuritud. Mister Brewer, kõitse rikkam istandnik Teenesi järwe äärdes, kes üks neist furnu sugulastest oli, wandus, oma sugulasele, jelle musta koerale kätte maksta niikaua kui ta elab.“

„Ma kuulsin jelle hirmsa mehe wannet,“ ütles Sara Noel, „ka minu süda seisis wakka kange hirmu pärast! Aga kuule! sammud lähenewad! Kes võib see olla?“

Sell filmapilgul floppiti tugewaste uffe pihta. Paadiniees kargas püsti tegi tua uffe lahti ja astus pea jelle peale ühe noore paariga sisse.

„See ei lähe lapsed,“ rääkis Noel seal juures ägedalt, Ohio laenetab maja kõrguse laenetega, ja minu paat on niisuguse sõidu tarwis liiga nõrk.“

„Ma annan teile sada dollarid, kõik mis minul on!“ ütles see mees, üks kõrge, kena kaswuga inimene, kelle käharad juuksed aga tunnistasivad, et üks, kui ka üks wäheene osa, neegre werd tema juontes joofsis.

„See ei lähe mitte, meie läheme meelega furna,“ wastas Noel.